

některých z uvedených svršků přikázal pak exekuční soud firmě Hugo L. a nikoli Rudolfu F., odůvodniv to tím, že jeho exekuce na exekučně prodané předměty byla usnesením ze dne 27. srpna 1935 pravoplatně zrušena. Tento názor je mylný, neboť tím, že Rudolf F. nepodal proti usnesení ze dne 27. srpna 1935 rekurs, pozbyl jen exekučního práva zástavního k oněm věcem, nepozbyl však k nim zákonného práva zástavního, kterého nabyl podle § 1101 obč. zák. již vnesením oněch věcí do najatých místností bez zřetele na zájemné popsání. Zákonné právo to lpí podle § 1101 obč. zák. na vnesených věcech, pokud nejsou ze zabavení vyňaty; když tedy byly věci ty, třebaš v exekuci vedené jinou osobou než pronajimatelem bytu, prohlášeny za zabavitelné a exekučně prodány, lpí na nich zákonné zástavní právo pro pohledávku pronajimatelovu na nájemném. Rudolf F. nemusel vůbec pro svou pohledávku na nájemném vésti exekuci a byl by měl přes to nárok na její uspokojení z prodejového výtěžku na základě svého zákonného zástavního práva podle § 1101 obč. zák. Nemůže proto míti na tento jeho nárok vliv to, že vedl exekuci, která byla potom zrušena. Exekuce vedená Rudolfem F., nebýti jeho zákonného práva zástavního, nebyla by měla pro něho ani úspěchu, poněvadž firma Hugo L. nabyla exekučního práva zástavního na oněch věcech před ním, totiž dne 13. března a 30. dubna 1934. Poněvadž však jeho zákonné právo zástavní podle § 1101 obč. zák. předchází exekučnímu právu firmy Hugo L., přikázal mu rekursní soud právem z prodejového výtěžku částku připadající na svršky, uvedené pod pol. 1 až 4, 7, 11, 12 a 29 zájemního protokolu.

Čís. 16318.

Na diety obchodního zástupce v služebním poměru lze vésti podle § 299 ex. ř. a § 1 zák. č. 314/1920 Sb. z. a n. exekuci jen tehdy, jestliže jsou sjednány určitou úhrnkovou částkou (paušalovány) a jsou podle svého určení součástí služebních platů. Neuvedl-li vymáhající věřitel dotčené skutečnosti v exekučním návrhu (§ 54 č. 3 ex. ř.), jest návrh na povolení exekuce zabavením a přikázáním diet zamítnouti.

(Rozh. ze dne 22. září 1937, R I 808/37.)

Srv. rozh. č. 14421 Sb. n. s.

Vymáhající věřitel navrhl proti povinnému, obchodníku v P., k vyřízení vykonatelné pohledávky 4.000 Kč s přísl. povolení exekuce zabavením třetiny služebních platů, provisních nároků a diet, příslušících povinnému jako podzástupci u N. N. v P., s omezením, že povinnému musí přes zabavení zůstatí z úhrnného zabaveného platu volným roční příjmem 6.000 Kč, a přikázáním zabavených služebních platů k vybrání do výše vykonatelné pohledávky. Exekuční soud uznal podle návrhu. Rekursní soud k rekursu povinného zamítl exekuční návrh co do zabavení jedné třetiny diet. Důvody: Podle § 1 zák.

č. 314/1920 Sb. z. a n. lze exekucí zabavit jednu třetinu služebních platů. Služebním platem jest rozuměti pouze odměnu, kterou zaměstnanec pobírá ze služebního poměru za své práce, ať již odměna ta záleží v penězích, či v naturálních požitcích, ať jest smluvna pevnou částkou za určité časové období, či částkou neurčitou, závislou na rozsahu a intenzitě zaměstnancovy práce, jako jest tomu u provise, jež jest součástí odměny poskytované zaměstnavatelem zaměstnanci v služebním poměru, nebo jež sama je stálým služebním příjmem co do výše neurčitým. Naproti tomu diety obchodního zástupce nemají povahu služebního platu, neboť tu jde v podstatě o úhradu cestovních výloh, jež podle své povahy nejsou pravidelným příjmem, nýbrž příjmem pobíraným dle konaných cest a v rozsahu cestovních výloh, ledaže by příjem ten byl určitou částkou paušalován a byl podle svého určení součástí služebních platů. To však není z návrhu zřejmé. Není tedy důvodné, aby byla exekuce povolena též na diety povinného, neboť ty svou povahou a určením nelze počítati k služebním platům, jež by exekuci podléhaly.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Napadené usnesení odpovídá stavu věci a zákonu a odkazuje se proto na jeho správné odůvodnění. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká: Jest nedovolenou novotou tvrzení dovolacího stěžovatele, že diety povinného byly paušalovány určitou částkou a že byly součástí jeho služebních příjmů, a nemůže proto k němu nejvyšší soud pro zákaz novot přihlížeti. Něco takového neplyne z exekučního návrhu a nelze na to usuzovati ani ze znění tištěného blanketu, že z úhrnného platu musí zůstatí volným roční příjem 6.000 Kč, neboť z takového všeobecného tvrzení nelze usuzovati, že by šlo o paušalované diety. Podle § 54, odst. 3, ex. ř. jest povinností vymáhajícího věřitele, aby uvedl přesně majetkové kusy, na něž má býti exekuce vedena, a povolující soud rozhodne pak o exekučním návrhu podle § 55 ex. ř. bez ústního jednání. Neprávem proto požaduje dovolací stěžovatel, aby exekuční soud konal předem nějaká šetření.

Čís. 16319.

Opravný prostředek proti rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce příslušnosti není ve sporném řízení právně možný, ať rozhodl soud druhé stolice otázku tu předběžně, či konečně, ať rozhodl věcně či odepřel věcné rozhodnutí, ať byla otázka ta řešena z úřadu nebo k námitce. Výhrada právní moci jest v té příčině bezvýznamná.